

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Renaty Duszczyk

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2021 r.

sprawy **D. K.**

oskarżonego z art. 190 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art 57 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 29 kwietnia 2021 r. sygn. akt II K 281/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej grzywny zawarte w pkt VIII;
2. uniewinnia oskarżonego D. K. od czynu zarzuconego mu w pkt III aktu oskarżenia, a przypisanego w pkt VII oraz uchyla rozstrzygnięcia z tym związane zawarte w pkt III, V jak też rozstrzygnięcia dotyczące zakazu zbliżania się i kontaktowania z W. S. oraz orzeczonego na jej rzecz zadośćuczynienia zawarte w pkt IV i VI;
3. z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I eliminuje słowa „oraz przesyłał mu za pomocą wiadomości sms” oraz ustala, że został on popełniony w dniu 11 stycznia 2020 r. i na podstawie art. 190 § 1 kk wymierza oskarżonemu za ten czyn karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;
4. z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt II eliminuje słowa „przy czym czynu tego dopuścił się publicznie z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego”, zaś z podstawy skazania i wymiaru kary eliminuje art. 57a § 1 kk i na podstawie art. 157 § 1 kk w zw. z art. 37a § 1 kk wymierza oskarżonemu za ten czyn karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;
5. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk łączy jednostkowe kary ograniczenia wolności i wymierza oskarżonemu D. K. łączną karę 1 roku ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

6. uchyla rozstrzygnięcie z pkt IX w części dotyczącej kosztów procesu zasądzonych od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej W. S.;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego D. K. na rzecz oskarżyciela posiłkowego G. P. 840 złotych tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów procesu związanych z udziałem jego pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżycieli posiłkowych G. P. i W. S. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, ustalając, że wydatki w tym zakresie ponosi Skarb Państwa;

V. zwalnia oskarżonego D. K. od opłaty za obie instancje i wydatków za postępowanie odwoławcze, ustalając, że wydatki w tej części oraz w części uniewinniającej ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 561/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji
Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 29 kwietnia 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. II K 281/20.
1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	

#	<i>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</i>	
#	<i>art. 439 k.p.k.</i>	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	<i>uchylenie</i>	#	<i>zmiana</i>
---	------------------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
	<p>Zarzuty wywiedzione przez obrońcę oskarżonego adw. A. J.:</p> <p>I. w zakresie pkt I wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego tj.</p> <p>a. art. 190 kk poprzez jego zastosowanie i jednocześnie nie zastosowanie art. 11 kk i uznanie, że oskarżony w dniu 11 stycznia 2020 wypełnił znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 190 kk w sytuacji gdy czyn pobicia i wypowiedzi oskarżonego pozostawały w zbiegu i stanowiły jeden czyn który nie może stanowić dwóch odrębnych przestępstw;</p> <p>b. art. 190 kk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i skazanie oskarżonego w sytuacji gdy z ustalonego stanu faktycznego nie wynika aby D. K. był autorem wiadomości sms wysłanej do pokrzywdzonego G. P. w dniu 12 stycznia 2021 roku, w tym zakresie zatem zachowanie oskarżonego nie wypełniło znamion czynu z art. 190 kk;</p> <p>II. w zakresie pkt II wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej zarzucanego czynu i zakwalifikowanie czynu jako występku chuligański w sytuacji gdy z ustalonego stanu faktycznego nie wynika, aby oskarżony dopuścił się publicznie z oczywiscie blahego powodu i jednocześnie okazał rażące lekceważenie porządku prawnego;</p> <p>III. w zakresie pkt VII wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 267 § 1</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

kk poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie w sytuacji gdy oskarżony swoim czynem nie wypełnił jego znamion gdyż z ustalonego przez sąd stanu faktycznego wynika, że miał on dostęp do konta na portalu Facebook z uwagi na to, że udzieliła mu go W. S. nie wylogowując się z tego konta na należącym do oskarżonego telefonie komórkowym, zaś sprawcą czynu określonego w art. 267 § 1 kk jest ten kto uzyskuje dostęp do informacji dla niego nie przeznaczonej, otwierając zamknięte pismo, podłączając się do sieci telekomunikacyjnej lub przełamując albo omijając elektroniczne, magnetyczne, informatyczne lub inne szczególne jej zabezpieczenie czego oskarżony nie uczynił;

Zarzuty wywiedzione przez obrońcę oskarżonego adw. K. G.:

I. w zakresie czynu z art. 190 § 1 kk:

1. obraza przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na wynik sprawy, tj. art. 17 § 1 pkt 10 kpk, poprzez prowadzenie postępowania, pomimo braku wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 kpk;

ewentualnie, w przypadku uznania przez tut. Sąd, iż w sprawie nie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza:

2. obraza przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na wynik sprawy, tj. art. 410 kpk poprzez ustalenie, iż to oskarżony wysłał do pokrzywdzonego G. P. wiadomość sms, w której miał rzekomo grozić mu pozbawieniem

życia i uszkodzenia ciała, podczas gdy w zgromadzonym materiale dowodowym brak jest jakiegokolwiek dowodu obciążającego oskarżonego;

a w konsekwencji:

3. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, iż oskarżony przesyłał pokrzywdzonemu G. P. za pomocą wiadomości sms groźby pozbawienia życia i uszkodzenia ciała;

4. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na wadliwym ustaleniu, iż wiadomość sms o treści cześć słuchaj złożyłeś doniesienie pobicia na D. K. może zastanowiłbyś się nad wycofaniem tej sprawy a ja zagwarantuję ci ciszę i spokój i zakończenie tematu przemyśl sprawę pozdrawiam stanowi groźbę pozbawienia życia lub uszkodzenia ciała;

5. obraza przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na wynik sprawy, tj. art. 7 kpk poprzez dokonanie ustaleń faktycznych sprzecznych z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a to zeznaniami pokrzywdzonego G. P., który wprost stwierdził, iż od zdarzenia z dnia 11 stycznia 2020 roku nie rozmawiał on z oskarżonym, a w konsekwencji oskarżony nie mógł wypowiadać wobec G. P. jakichkolwiek gróźb w dniu 12 stycznia 2021 roku;

6. obraza przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na wynik sprawy, tj. art. 7 kpk poprzez błędną ocenę zeznań pokrzywdzonego G. P. i uznanie ich za wiarygodne w części dotyczącej rzekomego kierowania wobec niego gróźb przez oskarżonego, podczas

gdy zeznania te nie znajdują potwierdzenia w jakimkolwiek dowodzie zgromadzonym w toku postępowania sądowego, a nadto pozostają w sprzeczności z zeznaniami K. S. oraz wyjaśnieniami oskarżonego;

7. obraza przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na wynik sprawy, tj. art. 7 kpk, poprzez błędną ocenę zeznań K. Skup w części dotyczącej braku kierowania wobec G. P. gróźb przez oskarżonego, podczas gdy są one spójne, konsekwentne i logiczne;

8. obraza przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na wynik sprawy, tj. art. 7 kpk poprzez błędną ocenę wyjaśnień oskarżonego w części dotyczącej braku kierowania wobec G. P. gróźb przez oskarżonego, podczas gdy są one spójne, konsekwentne i logiczne oraz zostały potwierdzone zeznaniami K. S.;

a w konsekwencji:

9. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na wadliwym ustaleniu, iż oskarżony kierował wobec pokrzywdzonego G. P. groźby pozbawienia go życia lub uszkodzenia ciała;

a nadto, z ostrożności procesowej:

II. w zakresie czynu z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

1. obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na wynik postępowania, a to art. 193 § 1 kpk i art. 202 § 1 kpk w zw. z art. 167 kpk, poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłych lekarzy psychiatrów celem ustalenia stanu poczytalności oskarżonego w chwili popełnienia czynu, pomimo ustalenia przez Sąd

Rejonowy, iż nad oskarżonym wzięły górę emocje;

2. obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na wynik postępowania, a to art. 410 kpk, poprzez niedokonanie ustalenia, iż pokrzywdzony G. P. w rozmowie z W. S. nazwał oskarżonego frajerem, pajacem i dzieciakiem, o czym oskarżony powziął wiedzę, co wynika z treści zeznań G. P. i W. S. złożonych w toku postępowania przygotowawczego;

a w konsekwencji:

3. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, iż zachowanie oskarżonego wynikało z oczywiście błędnego powodu, podczas gdy działanie oskarżonego wynikało z uprzedniego obrażenia oskarżonego przez pokrzywdzonego G. P. w rozmowie z pokrzywdzoną W. S.;

4. obraza przepisów postępowania, a to art. 7 kpk, poprzez błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, polegającą na przyznaniu waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego G. P. w części dotyczącej rodzaju i ilości uderzeń zadanych przez oskarżonego, podczas gdy ze zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej oraz opinii biegłego lekarza J. K. z dnia 31 stycznia 2020 roku, uznanych w całości za wiarygodne, wynika, iż oskarżony zadał tylko jeden cios pięścią,

5. obraza przepisów postępowania, a to art. 7 kpk, poprzez błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, polegającą na odmowie przyznania waloru wiarygodności zeznaniom K. S. złożonym na rozprawie

oraz wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie przebiegu zdarzenia z dnia 11 stycznia 2020 roku, podczas gdy zeznania te są konsekwentne i spójne, a nadto zgodne ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją medyczną oraz opinią biegłego lekarza J. K. z dnia 31 stycznia 2020 roku, które zostały uznane przez Sąd Rejonowy za wiarygodne w całości;

w konsekwencji:

6. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, iż oskarżony kilkakrotnie uderzył pokrzywdzonego pięścią w głowę;

Niezależnie od powyższego, w ocenie obrony Sąd pierwszej instancji dopuścił się także rażącej niewspółmierności kary poprzez orzeczenie wobec oskarżonego, będącego młodocianym, kary nieadekwatnej, w postaci pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby 3 lat, podczas gdy w przypadku prawidłowego uwzględnienia postawy oskarżonego, a w szczególności jego przyznania się do zarzucanych mu czynów, jak i również uprzedniej niekaralności, a także prymatu wychowania młodocianego sprawcy przestępstwa, kara ta winna być dalece łagodniejsza;

III. w zakresie czynu z art. 267 § 1 kk:

1. obraza prawa materialnego tj. art. 267 § 1 kk, poprzez uznanie oskarżonego winnym popełnienia zarzucanego mu w pkt. III aktu oskarżenia czynu podczas gdy zachowanie Oskarżonego nie wyczerpało znamion czynu zabronionego opisanego w tym przepisie tj. nie doszło do ominięcia

elektronicznego zabezpieczenia w postaci hasła do konta należącego do W. S.;

Niezależnie od powyżej podniesionych uchybień, zaskarżonemu orzeczeniu, co do całości:

1. obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na wynik sprawy, a to art. 79 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 6 kpk poprzez nieustanowienie dla oskarżonego w toku całego postępowania przygotowawczego obrońcy, pomimo, iż obrona ta była obligatoryjna, konsekwencją czego doszło do naruszenia prawa do obrony oskarżonego, a w szczególności udziału obrońcy w przesłuchaniu świadków w toku postępowania przygotowawczego, a które zeznania stanowiły podstawę skazania oskarżonego,

2. łącznie co do czynu z pkt. I i II obraza prawa materialnego, tj. art. 11 § 2 kpk, poprzez skazanie oskarżonego za dwa odrębne przestępstwa, w sytuacji, gdy przypisane mu zachowanie winno być kwalifikowane jako jeden czyn,

3. obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na wynik sprawy, a to art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk poprzez obciążenie oskarżonego obowiązkiem zwrotu na rzecz oskarżycieli posiłkowych kosztów zastępstwa procesowego, podczas gdy w postępowaniu karnym Sąd mógł jedynie obciążyć wydatkami poniesionymi przez oskarżycieli posiłkowych,

4. obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na wynik sprawy, a to art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z §15 ust. 1 i 3 w zw. z art. § 11 ust. 1 pkt. 1 Rozporządzenia

	Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku poprzez obciążenie oskarżonego obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pokrzywdzonych w kwota przewyższających maksymalne dopuszczalne stawki w tym zakresie,	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Uprzedzając zasadniczą część niniejszych wywodów wskazać należy, iż pomimo, że wywiedzione przez obrońców zarzuty oparte zostały na odmiennych przepisach procedury karnej i prawa karnego materialnego, to w istocie częstokroć ich treści jawiły się jako pokrewne i wzajemnie się uzupełniające. Stąd, dla zachowania przejrzystości i czytelności niniejszych wywodów oraz ich przystępnej w odbiorze formy, Sąd Okręgowy uznał za celowe, by omówić je w sposób łączny.</p> <p>Zarzuty wywiedzione przez każdego z obrońców oskarżonego okazały się częściowo zasadne.</p> <p>Wobec faktu, iż finalnie w trakcie rozprawy apelacyjnej reprezentujący D. K. obrońca wycofał się z dalszego popierania zarzutu opartego na rzekomym wystąpieniu na gruncie przedmiotowej sprawy bezwzględnej przyczyny odwoławczej, Sąd Okręgowy omawiając ową materię poprzestanie na stwierdzeniu, iż rzeczywiście regułą jest, że małoletni pokrzywdzony nie jest uprawniony do złożenia wniosku o ściganie sprawcy przestępstwa ściganego na wniosek – co</p>		

wynika chociażby z treści tezy orzeczniczej zaprezentowanej przez autora apelacji. Nie należy jednak ignorować, iż w treści tego samego orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał, iż w razie niezłożenia powyższego wniosku przed wszczęciem postępowania osoba do tego uprawniona może - do czasu upływu okresu przedawnienia karalności - złożyć taki wniosek w każdym stadium toczącego się postępowania, a nawet po prawomocnym umorzeniu postępowania spowodowanym brakiem wniosku. I właśnie opisana sytuacja procesowa zaistniała na gruncie przedmiotowej sprawy. Rzecz jasna, prawidłowo skarżący dostrzegł, iż w dniu składania wniosku w toku postępowania przygotowawczego pokrzywdzony nie uzyskał pełnoletności, bowiem granicę ukończenia 18 roku życia przekroczył kilka miesięcy później, jednak uchybienie to (o ile można je w ten sposób nazwać) było reparable i mogło zostać konwalidowane na dalszych etapach procesu, w tym przed Sądem Odwoławczym. Innymi słowy, G. P. mógł skutecznie złożyć wniosek, o którym mowa w toku postępowania przed Sądem drugiej instancji, co de facto uczynił. Z tego względu, nie sposób uznać, ażeby na gruncie przedmiotowej sprawy zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza, o której stanowiła apelacja. Zatem postulat o randze priorytetowej niewątpliwie został efektywnie obalony.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów dotyczących czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I zaskarżonego orzeczenia wskazać należy, iż pomimo rozbudowanej formy apelacji sformułowanej przez obrońcę z wyboru, jej

zarzuty w zasadzie ograniczały się do analogicznych konkluzji i spokrewnione były z postulatami podniesionymi przez obrońcę z urzędu w tym zakresie, które notabene Sąd Okręgowy w zdecydowanej części podzielił. Wyartykułowane przez skarżących uchybienia zobligowały zaś organ procesowy do wprowadzenia pewnej korekty w zakresie opisu czynu. Kontrola instancyjna nadto doprowadziła Instancję Odwoławczą do przekonania, iż orzeczona w toku pierwszoinstancyjnego postępowania sankcja karna była niecelowa i nieadekwatna.

Niewątpliwie rację ma każdy z obrońców stojących na wspólnym stanowisku, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił ponad wszelką wątpliwość ustalić, by wiadomość sms o treści „cześć słuchaj złożyłeś doniesienie pobicia na D. K. może zastanowiłbyś się nad wycofaniem tej sprawy a ja zagwarantuję ci ciszę i spokój i zakończenie tematu przemyśl sprawę pozdrawiam” skierował do pokrzywdzonego właśnie D. K.. Być może istotnie taki scenariusz był dość prawdopodobny, jednakże takie stwierdzenie nie jest wystarczające dla możliwości przypisania oskarżonemu sprawstwa takiego działania. O ile bowiem niewątpliwie podczas inkryminowanego incydentu z dnia 11 stycznia 2020 roku ten wypowiadał względem G. P. groźby w rozumieniu art. 190 §1 kk, o tyle nie ma żadnej pewności, że swoją działalność w tym zakresie kontynuował w dniu następnym poprzez środki służące porozumieniu się na odległość. Za takim przyjęciem nie przemawiały treści żadnego z uznanych za obiektywne dowodów,

a wręcz przeciwnie – ich analiza winna wzbudzić w organie procesowym pewne obiekcje. Jak słusznie bowiem spostrzegł obrońca oskarżonego do telefonu, z którego nadesłana została traktowana wiadomość dostęp miał szerszy krąg osób aniżeli sam tylko oskarżony. Wobec czego wnioskowanie o jego sprawstwie było zdecydowanie pochopne i krzywdzące. Dalsze wątpliwości Sadu Odwoławczego budzi nadto sama treść rzeczzonego smsa, który mógł być dość szeroko i odmiennie interpretowany. Nie budzi wątpliwości, iż dotyczył on zdarzeń z dnia 11 stycznia 2020 roku, nakreślając pokrzywdzonemu dalszy sposób postępowania z zaistniałym zajściem, jednakże w jego treści w sposób bezpośredni nie zostały ujęte groźby pozbawienia życia czy zdrowia, a raczej propozycja uciszenia sprawy już we wstępnej jej fazie. Znamienne znaczenie dla realności rzeczonych słów ma nadto fakt, iż te nie znalazły pokrycia w dalszym rozwoju zdarzeń. Wszak, pomimo iż G. P. nie wycofał się z niniejszej sprawy, nie spotkały go żadne szeroko pojęte nieprzyjemności ze strony oskarżony, który po wydarzeniach z dnia 11 stycznia 2020 roku, nie próbował się z nim w żaden sposób kontaktować – co potwierdził sam pokrzywdzony.

Niezależnie od powyższego wyraźnie podkreślić należy, iż żadna z apelacji nie zdołała wykazać jakoby oskarżony nie dopuścił się przestępstwa z art. 190 § 1 kk wobec G. P. w dniu 11 stycznia 2020 roku. Niewątpliwie w tym zakresie Sąd Rejonowy oparł ustalenia faktyczne w zdecydowanej mierze na zeznaniach samego pokrzywdzonego. Te jednak słusznie uznano za szczere, logiczne i

przekonujące. Poza tym brak było podstaw dla przyjęcia, iż w pewnej części świadek miałby zeznawać zgodnie z prawdą, a w innych aspektach relacjonować nierzetelnie. Również apelujący nie zdołali skutecznie podważyć wiarygodności owego świadka oraz doniosłości i pełnowartościowości jego zeznań. Rzecz jasna, nie budzi wątpliwości, iż przesłuchanie G. P. miało miejsce w dniu następującym po całym incydencie, jednakże nie może to stanowić autonomicznej podstawy dla przyjęcia, iż wskutek upływu czasu (i to tak nieznaczego) ten zaczął przekłamywać rzeczywistość, zwłaszcza iż świadek nie powoływał się na żadne deficyty w pamięci, a jego depozycje było rzeczowe i kompleksowe.

Wobec dalszych dywagacji skarżących wskazać nadto należy, iż Sąd Odwoławczy zdecydowanie nie zgodził się z poglądem, jakoby działanie oskarżonego w warunkach czynu z art. 190 § 1 kk winno się potraktować jako czyn współukarany względem przestępstwa opisanego przez oskarżenie w pkt 2 aktu oskarżenia. Tutaj wskazać należy, iż według niepisanej definicji ukształtowanej przez orzecznictwo przyjmuje się, iż w zależności od etapu realizacji czynu głównego, na którym dokonany został dany czyn współukarany, dzieli się je na czyny współukarane uprzednio i następczo, przy czym przyjęcie omawianej konstrukcji dopuszczalne jest wyłącznie przy równoległym wystąpieniu dwóch przesłanek, tj. gdy społeczna szkodliwość zachowania uprzedniego bądź następczego nie przewyższa znacznie stopnia karygodności zachowania głównego

(wyrok Sądu Najwyższego z 18 lutego 2010 roku w sprawie o sygnaturze akt III KK 279/09) oraz gdy istnieje między tymi zachowaniami więź sytuacyjna, a w niektórych wypadkach także bliskość czasowa - co winno się rozumieć, iż dokonanie omawianej redukcji ocen prawnokarnych nie powinno następować in abstracto, ale zawsze z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy. Niewątpliwie jednak zasadą jest, że jeden czyn skutkuje odpowiedzialnością za jedno przestępstwo, zaś powszechnie uznaje się, że konstrukcja czynu współukaranego uprzednio (który ewentualnie mógłby mieć odniesienie do okoliczności niniejszej sprawy) ma zastosowanie przede wszystkim w sytuacji, gdy dane, skonkretyzowane zachowanie sprawcy było koniecznym etapem do zrealizowania innego zachowania i jednocześnie nadającym logiczny sens przestępstwu głównemu.

Przenosząc powyższe uwagi o charakterze ogólnym na grunt niniejszej sprawy uznać należy, iż wprawdzie pozornie spełniona została druga przesłanka czynu współukaranego bowiem zachowania, których dopuścił się oskarżony względem G. P. miały miejsce niemalże w tym samym czasie, jednakże trudno przyjąć, ażeby zrealizowanie znamion obu z nich było wynikiem tła sytuacyjnego całego incydentu. Wręcz przeciwnie – zachowania, których dopuścił się D. K. były od siebie niezależne, zaś żadne z tych przestępstw nie czyniło toru do realizacji kolejnego. Ponadto, stopień społecznej szkodliwości każdego z tych czynów był porównywalny – o czym świadczy chociażby fakt, iż ustawowe

zagrożenie obu tych przestępstw tylko nieznacznie różni się od siebie - co przemawia za niemożnością zastosowania w niniejszej sprawie konstrukcji czynu współukaranego.

Z tych wszystkich przyczyn, działając w granicach zaskarżenia, zgodnie ze swoimi uprawnieniami procesowymi, Sąd Okręgowy dokonał zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I, poprzez wyeliminowanie z jego treści frazy oraz przesyłał mu za pomocą wiadomości sms bowiem materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dostarczył podstaw do przyjęcia, ażeby oskarżony swoim działaniem wyczerpał to znamię czasownikowe czynu z art. 190 § 1 kk. Konsekwencją wskazanej korekty winna być nadto zmiana czasookresu, w którym D. K. dopuścił się traktowanego przestępstwa, bowiem to miało miejsce jedynie w dniu 11 stycznia 2020 roku.

Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia doprowadziła nadto Sąd Okręgowy do przekonania, iż na kanwie przedmiotowej sprawy zaszła konieczność zmiany orzeczonej wobec oskarżonego represji karnej. Nie należy bowiem zapominać, że wymierzona kara, ażeby była skuteczna i mogła odnieść pożądane skutki, winna być dostosowana indywidualnie do właściwości i warunków osobistych konkretnego sprawcy. Tymczasem, nie sposób oprzeć się wrażeniu, iż tak nakreślone wytyczne zostały przez Sąd Rejonowy zupełnie zignorowane. Nie należy pomijać, iż D. K. jest sprawcą młodocianym. Z kolei wymierzając sankcję karną tego typu sprawcom organ procesowy winien dążyć by poprzez jej zasądzenie zadziałać na nich

wychowawczo. Trudno jednak przyjąć, ażeby kara o charakterze finansowym orzeczona wobec młodocianego oskarżonego, który jest uczniem szkoły zawodowej, spełniła te ustawowe cele. Wręcz przeciwnie – wobec jego możliwości finansowych skierowana zostałaby najprawdopodobniej przeciwko jego rodzicom. W ocenie Sądu Okręgowego za czyn przypisany oskarżonemu w pkt I zaskarżonego orzeczenia adekwatną sankcją karną stanowić będzie kara 3 miesięcy ograniczenia wolności, polegająca na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. To właśnie reakcja karna o tym charakterze już w swym zamyśle skierowana jest ku ugruntowaniu społecznie pożądanych zachowań. Wykonanie kary ograniczenia wolności ma na celu wzbudzenie w oskarżonym woli kształtowania jego społecznie pożądanych postaw, w szczególności poczucia odpowiedzialności oraz potrzeby przestrzegania porządku prawnego.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących czynu przypisanego oskarżonemu w pkt II zaskarżonego wyroku w pierwszej kolejności odnieść należy się do materii dotyczącej przeprowadzenia dowodu bądź zaniechania czynności procesowej, którą wywołał obrońca oskarżonego, jako iż wywody poczynione przezeń w tym zakresie, w przeciwieństwie do następujących po nich treściach, nie zasłużyły na uznanie w oczach Sądu Odwoławczego.

I tak, w tym miejscu wskazać należy, iż rozpoznający daną sprawę Sąd istotnie posiada inicjatywę dowodową i jest władny dopuścić

i przeprowadzić dowody z urzędu, jednakże oczywistym jest, iż dotyczy to źródeł dowodowych, które są dla rozstrzygnięcia sprawy pomocne. A contrario, uznać zatem należy, iż Sąd nie będzie wywoływał dowodów, gdy rozstrzygnięciu danej sprawy one nie służą lub z jakichś przyczyn przeprowadzenie owych dowodów byłoby niemożliwe bądź znacznie utrudnione. Nadmierne, zbędne rozbudowywanie postępowania dowodowego prowadziłyby bowiem wyłącznie do tak niepożądanego stanu jakim jest przewlekłość postępowania. Rzecz jasna, w przypadku gdy zaistnieją obiektywne wątpliwości co do poczytalności podsądnego, organ procesowy winien wywołać stosowną opinię weryfikującą obiekcje tego typu. Co jednak przy tym znamienne - wątpliwości, o jakich mowa muszą zachodzić na podstawie określonych faktów (uprawdopodobnień) wynikających z konkretnych sytuacji procesowych czy faktycznych i te musi powziąć ferujący dane rozstrzygnięcie Sąd. Analogicznie uznać zatem należy, iż obiekcje tego typu wyrażone przez obronę i nieoparte żadnymi obiektywnymi przesłankami nie mogą zostać uznane za wystarczające do uznania, iż na gruncie danej sprawy zaszła konieczność przeprowadzenia rzeczowego dowodu.

Wprawdzie, apelujący próbował nieco szerzej uargumentować swoje stanowisko w tym przedmiocie, jednak wyrażone przez niego, dość naiwne, przekonania nie zdołały znaleźć uznania w oczach Instancji Odwoławczej. Poddając w wątpliwość poczytalność swojego klienta, ten skoncentrował się bowiem na użytych przez Sąd Rejonowy sformułowaniu, iż w

trakcie inkryminowanego incydentu z udziałem stron jego „emocje wzięły górę”. Rzecz jasna, Sąd Rejonowy posłużył się przytoczonym zwrotem, który był przy tym adekwatny do rzeczywistego przebiegu zajścia, jednakże fakt, iż D. K. działał pod wpływem negatywnych emocji nie może zostać utożsamiany z przyjęciem, iż jego świadomość i poczytalność były wówczas zaburzone. Co więcej – silne, a niekiedy nawet skrajne emocje są zjawiskiem powszechnym przy tego rodzaju wydarzeniach. W ocenie Sądu Okręgowego deklaracje tego typu stanowią zatem tylko próbę objęcia kolejnej linii obrony, nakierowanej na wyeliminowanie w działaniu oskarżonego czynnika winy, co uniemożliwiłoby wydanie względem niego orzeczenia skazującego.

Pomimo to, dalsze postulaty obu skarżących w zakresie traktowanego czynu uznać należało za słuszne. Analiza akt przedmiotowej sprawy jednoznacznie bowiem przemawiała za przyjęciem, iż oskarżony nie działał w warunkach występku o charakterze chuligańskim. Tutaj wskazać należy, iż dla uznania, że dane przestępstwo stanowi występki o charakterze chuligańskim niezbędne jest ziszczenie się szeregu przesłanek płynących z treści art. 115 §21 kk. W swej ustawowej definicji występkiem o charakterze chuligańskim jest występki polegający na umyślnym zamachu na zdrowie, na wolność, na cześć lub nietykalność cielesną, na bezpieczeństwo powszechne, na działalność instytucji państwowych lub samorządu terytorialnego, na porządek publiczny, albo na umyślnym niszczeniu, uszkodzeniu

lub czynieniu niezdatną do użytku cudzej rzeczy, jeżeli sprawca działa publicznie i bez powodu albo z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego.

Tymczasem, nie sposób odmówić słuszności przekonaniom, iż w realiach przedmiotowej sprawy przede wszystkim nie zostało wypełnione znamię działania sprawcy bez powodu albo z oczywiście błahego powodu. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, iż działanie bez powodu to działanie niesprowokowane przez pokrzywdzonego ani niemające podłoża w osobistym zatargu z pokrzywdzonym. Krótko mówiąc, to takie działanie, które nie znajduje żadnego racjonalnego uzasadnienia w powszechnej opinii społecznej, gdy widoczny jest brak przyczyny między przedmiotem wzbudzającym emocje a dokonaniem czynu. Natomiast jeżeli chodzi o powód oczywiście błahy, to mamy z nim do czynienia wówczas, gdy zachodzi oczywista nieadekwatność reakcji sprawcy do powodującej jego działanie przyczyny zewnętrznej, gdy cel w jakim sprawca działa, nie usprawiedliwia drastyczności środków podjętych przez niego dla jego osiągnięcia. Reasumując, uznać należy, iż działanie z oczywiście błahego powodu to działanie, w którym zachodzi, w rozumieniu powszechnym, rażąca dysproporcja między przyczyną zewnętrzną pobudzającą sprawcę do działania a reakcją na tę przyczynę, działaniem sprawcy. W obecnym stanie prawnym powszechne rozumienie popełnionego czynu i odwołanie się do powszechnej świadomości nie będzie już konieczne, aby dany czyn został zakwalifikowany jako chuligański. Aktualnie w

środowisku prawniczym dominuje bowiem pogląd, iż o tym, że dane działanie zaistniało bez powodu lub z oczywiście błędnego decyduje fakt, czy sprawy będzie można udowodnić w bardzo uproszczonym postępowaniu dowodowym, jakieś racjonalne uzasadnienie dla jego działania, czy też nie i to ostatnie jedynie należy uznać jako działanie w warunkach występku o charakterze chuligańskim.

I tak, analizując tę materię nie należy tracić z pola widzenia tła sytuacyjnego wydarzeń z dnia 11 stycznia 2020 roku. Bez wątplenia działanie oskarżonego zostało chociaż poniekąd sprowokowane przez samego pokrzywdzonego G. P., który obrażał oskarżonego w toku prywatnych rozmów z W. S., o czym D. K. się dowiedział. Okoliczności te płyną wprost z treści uznanych za wiarygodne dowodów w postaci zeznań samego pokrzywdzonego oraz W. S.. Poza tym, nie należy pomijać, czego dotyczył sam konflikt pomiędzy zainteresowanymi, którzy niewątpliwie nie byli wobec siebie anonimowymi, przypadkowymi osobami. W tej sytuacji, już niejako na pierwszy rzut oka dostrzec można motywy działania D. K.. Wprawdzie, zawód miłosny czy pewne frazy wypowiedziane przez pokrzywdzonego na temat jego osoby, nie upoważniły podjęcia przezeń takich a nie innych działań noszących znamiona przestępstwa, jednakże wykluczyły ażeby miało to miejsce w warunkach czynu o jakim stanowi art. 57a § 1 kk.

Wobec zaistniałej sytuacji procesowej Sąd odwoławczy zobowiązany został do podjęcia kolejnej zmiany w treści zaskarżonego orzeczenia. Koniecznym bowiem okazało

się usunięcie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt II zwrotu, wskazującego iż stanowił on występki o charakterze chuligańskim, zaś z podstawy skazania i wymiaru kary art. 57a §1 kk.

Co więcej – po zmianie opisu czynu oraz jego kwalifikacji prawnej, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż zasądzona wobec oskarżonego sankcja karna, wobec rzeczywistych okoliczności popełnienia czynu przypisanego mu w pkt II zaskarżonego orzeczenia, jawiła się jako zbyt surowa. Dlatego też, Sąd Okręgowy ukształtował rzeczoną karę na nowo.

Wprawdzie ustawowe zagrożenie czynu z art. 157 § 1 kk, którego dopuścił się oskarżony wynosi od 3 miesięcy do lat 5 pozbawienia wolności, jednakże Sąd wymierzając karę winien mieć na względzie wszystkie dyrektywy sądowego wymiaru kary, w tym także dyrektywę prymatu kar wolnościowych, których istotą jest uznanie, że stanowią one wystarczającą dolegliwość dla sprawców, których nie trzeba - choćby warunkowo - izolować od społeczeństwa. Dlatego też Sąd Odwoławczy, dokonując wyboru rodzaju orzeczonej kary wziął pod uwagę regulację zawartą w art. 37a kk, stosownie do której w sytuacji, gdy ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą ośmiu lat, Sąd może zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1 lub 4, a także treść art. 58 § 1 kk, który stanowi, że ilekroć ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary (a więc nie tylko w zagrożeniu

ustawowym, ale również z uwzględnieniem innych możliwości, przewidzianych w części ogólnej kodeksu karnego), a przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą pięciu lat, Sąd orzeka karę pozbawienia wolności tylko wówczas, gdy inna kara lub środek karny nie mógłby spełnić celów kary. Cytowany powyżej art. 37a kk umożliwia zatem wymierzenie kary innej niż pozbawienia wolności także w sytuacji, gdy przepis części szczególnej kodeksu karnego przewiduje za dany czyn wyłącznie karę pozbawienia wolności. Jest to przepis modyfikujący ustawowe zagrożenie każdego przestępstwa, zagrożonego karą pozbawienia wolności do lat ośmiu, poprzez poszerzenie jego sankcji o kary nieizolacyjne. Natomiast art. 58 § 1 jednoznacznie sygnalizuje, by Sąd ograniczał wymierzanie zarówno kary bezwzględnego pozbawienia wolności jak i kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, orzekanych za przestępstwa zagrożone alternatywnie różnymi karami, tylko do sytuacji, gdy inne kary lub środki karne nie mogłyby spełnić swoich celów. Rozumieć przez to należy, iż dopiero w sytuacji, gdy kara grzywny lub kara ograniczenia wolności nie spełniłaby zapobiegawczych i wychowawczych celów kary, Sąd mając na uwadze wszystkie okoliczności wymienione w art. 53 kk winien wymierzyć karę pozbawienia wolności. Przedstawione powyżej szczególne dyrektywy wymiaru kary, umożliwiają Sądowi wymierzenie takiej kary, która odpowiada społecznemu poczuciu sprawiedliwości, daje gwarancję skutecznego zwalczania

przestępczości oraz tworzy atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego.

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy uznać należy że wina oskarżonego oraz społeczna szkodliwość przypisanemu mu czynu były znaczne, lecz nie na tyle, aby zaistniała konieczność wymierzenia mu kary pozbawienia wolności. Jako, iż Sąd Okręgowy uznał, że ze względu na przymioty osobiste sprawcy kara grzywny okazałaby się niecelowa, wymierzono oskarżonemu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającego na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Za zastosowaniem wobec oskarżonego kary wolnościowej przemawiają jego warunki i właściwości osobiste. Oskarżony jest sprawcą młodym i dotychczas niekaranym, przy czym jak dotąd zarówno dotychczasowy sposób jego życia, jak i jego relacje środowiskowe nie budziły zastrzeżeń. Nadto, Sąd nie znalazł podstaw, by uznać oskarżonego za osobę wymagającą izolacji ze względu na zagrożenie, które mógłby potencjalnie stwarzać dla społeczeństwa. Powyższe okoliczności uzasadniają przypuszczenie, iż D. K. z takiego rozstrzygnięcia sprawy wyciągnie odpowiednie wnioski i będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa na szkodę pokrzywdzonego.

W ramach kompleksowego omówienia tej materii dodać należy, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił obrażenia, jakie wystąpiły u

pokrzywdzonego wskutek działań D. K.. W tym zakresie nie należy zapominać, iż przestępstwo przypisane oskarżonemu w pkt II zaskarżonego wyroku ma charakter skutkowy, co oznacza, iż głównym znamieniem kwalifikującym są konsekwencje działania sprawcy, nie zaś stricte jego sposób działania. Innymi słowy, dla możliwości przypisania oskarżonemu winy za dokonany czyn bez znaczenia pozostawał fakt, czy wywołany u G. P. rozstrój zdrowia wynikał z zadania jednego uderzenia czy kilku. Rzecz jasna, czyniąc ustalenia w tym zakresie (o znaczeniu drugorzędnym) Sąd Rejonowy oparł się na uznanych za wiarygodne depozycjach świadka, który wskazał iż podsądny zadał mu właśnie kilka ciosów, jednak nie sposób uznać, ażeby wskazywanym przezeń okolicznościom przeczyła opinia wydana przez biegłego, Wszak, w jej treści ten nie odniósł się do ilości zadanych ciosów, koncentrując się na ich skutkach dla stanu zdrowia ofiary.

Przechodząc do kolejnej kategorii zarzutów nadmienić należy, iż rację mieli obaj skarżący, iż materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie dostarczył podstaw, ażeby skazać oskarżonego za czyn zarzucany mu w pkt III aktu oskarżenia. W tym zakresie wywody obydwu apelacji były na tyle logiczne i kompleksowe, że nie pozostawiły miejsca na margines wątpliwości co do słuszności ich treści i jako takie nie wymagają szerszego uzasadnienia.

Niewątpliwie bowiem, w toku wydawania zaskarżonego orzeczenia doszło do obrazu art. 267 § 1 kk, bowiem w istocie zachowanie oskarżonego nie wyczerpało

znamion czynu zabronionego opisanego w tym przepisie, tj. nie doszło do ominięcia elektronicznego zabezpieczenia w postaci hasła do konta należącego do W. S.. Co przy tym zaskakujące z punktu widzenia rozstrzygnięcia zapadłego w tym zakresie to fakt, iż Sąd pierwszej instancji okoliczność tę dostrzegł i nawet powołał się na jej istnienie na łamach pisemnych motywów wyroku, jednakże pomimo to, z niezrozumiałych względów zignorował ją. Nie budzi bowiem wątpliwości, iż skoro pokrzywdzona W. S. nie wylogowała się z portalu Facebook w telefonie oskarżonego, to ten nie musiał podjąć jakiegokolwiek aktywności w celu ominięcia hasła do tegoż konta. Nie popełnia przestępstwa z art. 267 § 1 kk osoba uzyskująca nieuprawniony dostęp do informacji bez przełamania lub ominięcia zabezpieczenia, nawet jeśli zrobi to podstępem (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 października 2008 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II AKa 120/08). Co więcej - samo uzyskanie dostępu do cudzej informacji, bez zgody jej właściciela, nie wypełnia znamion z art. 267 § 1 kk [...], nawet także wykorzystanie lekkomyślności, czy też niedbalstwa posiadacza konta i jego dysponenta, nie mieściłoby się w pojęciu takiego przełamania (wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 3 listopada 2020 roku, wydany w sprawie o sygn. akt: IV Ka 578/20). W tej sytuacji jedynym słusznym rozstrzygnięciem było uniewinnienie oskarżonego od popełnienia traktowanego czynu.

Konsekwencją wydania orzeczenia uniewinniającego oskarżonego od popełnienia przywołanego w akapicie poprzedzającym czynu było

uchylenie rozstrzygnięć z nim związanych, a zawartych w pkt III i V zaskarżonego orzeczenia. Podobnie ma to miejsce w przypadku zadośćuczynienia zawartego w pkt IV i VI.

Wobec faktu, iż orzeczone względem oskarżonego jednostkowe kary grzywny uległy modyfikacji, Sąd Okręgowy został zobligowany do uchylenia pierwszoinstancyjnego rozstrzygnięcia o karze łącznej grzywny.

Z kolei, ze względu na okoliczność, iż orzeczone wobec D. K. jednostkowe kary ograniczenia wolności podlegały łączeniu, należało ukształtować karę łączną w tym zakresie. Na tym etapie rozważań, celem przypomnienia wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 86 kk, Sąd winien wymierzyć karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności; przy czym kara łączna grzywny określona w art. 71 § 1 kk nie może przekraczać 270 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności oraz nie może przekraczać 135 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary ograniczenia wolności. Rozpatrując tę materię nie należy przy tym tracić z pola widzenia, iż indywidualizacja kary łącznej w każdym konkretnym przypadku należy do Sądu, który poza stosowaniem ogólnych dyrektyw i zasad wymiaru kary, uwzględnieniem oceny całokształtu czynów przestępnych i podmiotowo-przedmiotowych relacji między nimi, bierze nadto pod uwagę

względ na prewencyjne cele karania zarówno w indywidualnym, jak i społecznym aspekcie.

W realiach niniejszej sprawy kara łączna winna stanowić wynik połączenia 2 kar jednostkowych ograniczenia wolności, a jej granice, przy uwzględnieniu treści przywołanego w akapicie powyżej art. 86 § 1 kk, oscylować pomiędzy karą 10 miesięcy ograniczenia wolności, a karą 1 roku i 1 miesiąca ograniczenia wolności, polegających na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Ferując rozstrzygnięcie w omawianym zakresie, Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, iż w realiach niniejszej sprawy odpowiednią sankcją karną, która spełni swe cele w zakresie społecznego, jak i indywidualnego oddziaływania będzie kara łączna w wymiarze 1 roku ograniczenia wolności. Tak sformułowana konkluzja jest rezultatem właściwie uwzględnionych okoliczności wynikających z kodeksowych dyrektyw wymiaru kary łącznej, a wyrażonych w art. 85a kk. Analiza wszystkich tych czynników nie pozostawiła wątpliwości, iż wobec D. K. nie dały one podstaw ani do wzięcia pod uwagę najbardziej rygorystycznego modelu łączenia kar, tj. zasady kumulacji, ani też najbardziej korzystnego dla oskarżonego systemu absorpcji, przemawiając za zastosowaniem – metody asperacji.

Nadto, wobec wprowadzonych zmian należało uchylić rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu zasądzonych od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej W. S..

Nawiązując do dalszych postulatów obrońcy z wyboru dodać należy, iż rzeczywiście w polskim procesie karnym oskarżony, który nie ukończył 18 roku życia winien mieć zagwarantowane prawo do obrony z urzędu – co analogicznie ma zastosowanie także do pokrzywdzonego. Nie należy jednak tracić z pola widzenia, iż wyznaczenie takiego podmiotu ma miejsce w stworzonej do tego procedurze, co już siłą rzeczy powoduje, iż wiąże się z pewnym upływem czasu. Wszak, organem kompetentnym do wydania decyzji w tym zakresie jest Sąd Rejonowy, który podejmuje aktywność na wniosek prokuratora. I tak też miało to miejsce na gruncie przedmiotowej sprawy. Prokurator Rejonowy w Mińsku Mazowieckim w dniu 11 marca 2020 roku zwrócił się z takowym wnioskiem do miejscowego Sądu Rejonowego. Mając na uwadze fakt, iż D. K. przedstawiono zarzuty zaledwie kilka dni wcześniej, trudno przyjąć, ażeby postawę organu procesowego charakteryzowała nieuzasadniona zwłoka. Również Sąd Rejonowy uwzględnił traktowany wniosek w odpowiednim czasie bowiem zdecydowanie przed rozprawą główną, podczas której przeprowadzono szereg dowodów, w tym przesłuchano oskarżonego. Nie należy nadto tracić z pola widzenia, iż w piśmie datowanym na dzień 16 lutego 2020 roku adw. I. O. zgłosił swój udział w sprawie jako obrońca z urzędu oskarżonego. W tej sytuacji, nie mogło być mowy o naruszeniu prawa do obrony podsądnego.

Wniosek

Wnioski dowodowe obrońcy oskarżonego adw. A. J. o:

1. zmianę wyroku w pkt I i uniewinnienie oskarżonego;
2. zmianę wyroku w pkt II poprzez wyeliminowanie z podstawy prawnej art. 57a § 1 kk i dokonanie stosownej zmiany w opisie czynu, jak również zmianę orzeczonej kary na karę grzywny;
3. zmianę wyroku w pkt III i uniewinnienie oskarżonego;
4. w konsekwencji powyższego wnoszę również o uchylenie pkt IV w zakresie zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej W. S., uchylenie pkt V, uchylenie pkt VI w zakresie zasądzenia zadośćuczynienia na rzecz W. S., uchylenie pkt. VIII Wyroku, uchylenie pkt IX wyroku w zakresie zasądzenia zwrotu kosztów postępowania na rzecz W. S. jak również zmianę wyroku w pkt XI i nie obciążanie oskarżonego kosztami procesu;

Wnioski dowodowe obrońcy oskarżonego adw. K. G. o:

1. w zakresie czynu z art. 190 § 1 kk uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu,
2. w zakresie czynu z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk:
 - a) zmianę opisu czynu poprzez wyeliminowanie z niego sformułowania przy czym czynu tego dopuścił się publicznie z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, a w konsekwencji zmianę

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu poprzez wyeliminowanie z niej art. 57a § 1 kk;</p> <p>b) zmianę opisu w części dotyczącej ilości, rodzaju i miejsc uderzeń pokrzywdzonego G. P. na uderzenia ręką po ciele i twarzy oraz uderzenie pięścią w twarz;</p> <p>c) zmianę orzeczonej kary na karę łagodniejszą;</p> <p>3. w zakresie czynu z art. 267 § 1 kk wnoszę o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu;</p> <p>1. zmianę pkt IX zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie wniosku o zasądzenie na rzecz oskarżycieli posiłkowych zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;</p> <p>4. uchylenie pkt VI zaskarżonego wyroku w części dotyczącej zadośćuczynienia na rzecz W. S.;</p> <p>5. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego zwrotu kosztów procesu związanych z ustanowieniem obrońcy z wyboru;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec częściowej zasadności zarzutów, większość wniosków apelacyjnych zasługiwało na uwzględnienie.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>Zarzut wywiedziony przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych:</p> <p>rażąca niewspółmierność środka karnego w postaci orzeczenia od</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>oskarżonego D. K. na rzecz pokrzywdzonych:</p> <ul style="list-style-type: none"> - G. P. kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, podczas gdy należyte uwzględnienie rozmiaru doznanej krzywdy, stopnia natężenia bólu i cierpienia oraz czasu jego trwania wskazywało, iż zasadne byłoby zasądzenie na rzecz pokrzywdzonego G. P. z tego tytułu kwoty 15.000 zł; - W. S. kwoty 500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, podczas gdy należyte uwzględnienie naruszenia jej prawa do jej prywatności, życia intymnego i tajemnicy korespondencji wskazywało, iż zasadne byłoby zasądzenie na rzecz pokrzywdzonej W. S. z tego tytułu kwoty 2.000 zł; 	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut okazał się pozbawiony zasadności.</p> <p>Wobec opisanych powyżej zmian w zakresie uniewinnienia oskarżonego od czynu popełnionego przezeń na szkodę W. S. dalsze rozważania w tym zakresie pozostają bezprzedmiotowe.</p> <p>Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności środka karnego w postaci zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego G. P., należy na wstępie zwrócić uwagę na jego wadliwe sformułowanie. Skarżący bowiem oczywiście błędnie określił orzeczone na mocy art. 46 § 1 kk zadośćuczynienie środkiem karnym, podczas gdy dokonana z dniem 1 lipca 2015 roku z</p>		

mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw nowelizacja przepisów prawa karnego materialnego nadała instytucji zadośćuczynienia za doznaną krzywdę charakter środka kompensacyjnego. Co za tym idzie - w świetle aktualnie obowiązującego brzmienia art. 438 pkt 4 kpk zarzut rażącej niewspółmierności może dotyczyć kary, środka karnego, nawiązki, przepadku, środka zabezpieczającego oraz innego środka (wychowawczego, leczniczego lub poprawczego zastosowanego w sytuacji określonej w art. 10 § 4 kk związanego z poddaniem sprawcy próbie), a zatem spośród środków kompensacyjnych jedynie nawiązki. W wypadku kwestionowania w apelacji wysokości orzeczonego środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę zarzut odwoławczy powinien wskazywać nie na rażącą niewspółmierność tego środka, lecz na obrazę stosownych przepisów prawa materialnego bądź na błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia o tym środku, jeżeli mógł on mieć wpływ na jego wysokość.

Kwestionując wysokość zasądzonej tytułem zadośćuczynienia kwoty, autor apelacji odwołał się do obrażeń jakie jego klient poniósł wskutek incydentu zainicjonowanego przez oskarżonego. W tym miejscu zgodzić należy się ze skarżącym, iż rzeczywiście zachowanie D. K. nie pozostało obojętne dla stanu zdrowia pokrzywdzonego, jednakże okoliczności płynące z treści apelacji organ procesowy dostrzegł i uwzględnił przy ferowaniu rozstrzygnięcia w tym zakresie. Z

<p>kolei, sama tylko okoliczność, iż zainteresowany podmiot procesowy nadal im wyższą rangę i znaczenie dla wysokości rzeczzonego środka kompensacyjnego, nie może spowodować uwzględnienia tak sformułowanego zarzutu. Zwłaszcza, gdy organ procesowy swoją decyzję w tym przedmiocie kompleksowo uargumentował, odsyłając jednocześnie zainteresowanego na drogę powództwa cywilnego, w którego toku będzie mógł dochodzić swoich dalszych roszczeń.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych o zmianę wyroku w zakresie orzeczenia tytułem zadośćuczynienia i zasądzenie na rzecz pokrzywdzonych G. P. kwoty 15.000 zł oraz W. S. kwoty 2.000zł;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności wywiedzionego zarzutu na uwzględnienie nie zasłużył tak sformułowany wniosek apelacyjny.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 29 kwietnia 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. II K 281/20;</p>	
<p>Zwiążle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do szerszej ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia;</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 29 kwietnia 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. II K 281/20;</p>	
<p>Zwiążle o powodach zmiany</p>	
<p>Wobec częściowej zasadności apelacji wywiedzionych przez obrońców oskarżonego należało dokonać pewnych zmian w treści zaskarżonego orzeczenia – o czym szerzej w części powyżej;</p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>	-----	# art. 439 k.p.k.-----

Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----

6. Koszty Procesu

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III IV V	<p>Wobec faktu, iż oskarżyciel posiłkowy G. P. w toku niniejszego postępowania był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika z wyboru, Sąd Okręgowy zasądził od D. K. na jego rzecz 840 złotych tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów procesu związanych z udziałem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;</p> <p>O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 624 kpk uznając, że w sprawie zachodzą podstawy do zwolnienia oskarżonego od opłaty za obie instancje i od wydatków za postępowanie odwoławcze. Wydatki w tej części oraz części uniewinniającej ponosi Skarb Państwa. Za takim rozstrzygnięciem przemówiły względy słuszności.</p> <p>Z tożsamyh przyczyn Sąd Odwoławczy uznał za adekwatne zwolnienie oskarżycieli posiłkowych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, ustalając że wydatki w tym zakresie ponosi Skarb Państwa.</p>

7. PODPIS